

Rees Howells: Az angliai csata

(Részlet Norman Grubb: Rees Howells, Intercessor c., 1952-ben megjelent életrajzi könyvéből)

A következő közbenjáró harcra a légitámadások és az angliai csata krízise miatt került sor, amikor Göring megkísérelte megszerezni a levegő feletti uralmat, hogy ezzel előkészítse Anglia megszállását. [Rees Howells és imatársai] egyik létfontosságú kérdésben sem bíztak semmit a véletlenre, és nem hagytak pusztán olyan imádságokra, melyeket leginkább vaktában lövöldözésnek nevezhetünk. Mindent megvizsgáltak Isten jelenlétében, és az indítékokat addig rostálták, míg a Szent Szellem végül világosan megmutathatta szolgálóinak, hogy milyen imát vár, amelyet majd meg fog válaszolni. Akkor a hit ráállt erre a kijelentett imádságra, és megragadta a győzelmet; és nem nyughattak addig, amíg Isten nem adott nekik bizonyosságot arról, hogy a hit diadalmaskodott, és biztos a győzelem. Nem csak annyiról volt szó tehát, hogy imádkoztak, és utána reménykedtek abban, hogy Isten meg fogja őket hallgatni. Az akkori összejöveteleken készített feljegyzésekből idézünk.

1940. szeptember 2-án Howells azt mondta: „Szeretném látni, hogy jogosan lehetünk-e szabadok az aggodástól, amikor itt vannak ezek a repülőgépek felettünk. Sietve beálltunk a résbe, hogy megmentjük a zsidó gyermekeket Hitlertől, amikor kitoloncolta őket [*a háború kitörése előtt nem sokkal Hitler több ezer zsidó gyermeket toloncolt át a lengyel határon. Howells szívét a közbenjáráson túl arra indította az Úr, hogy vásárolja meg számukra Penllergaert, ezt a hatalmas és gyönyörű birtokot számos lakóépülettel, melyhez – imáikra válaszul – a szükséges összeget is rendelkezésükre bocsátotta az Úr. Itt helyezték el az üldözött zsidó gyermekeket, azokat, akiket a háború kitörése miatt még sikerült elhozni. Végül a Bibliaszeminárium is ezekbe az épületekbe költözött át.*] Tarthatunk-e most igényt oltalomra az összes misszionáriusgyermek számára is? Ha a hitem nem felel meg ennek a mostani helyzetnek, a védelmük érdekében mindegyik gyermeket fel kellene vinnem az óvóhelyre ma este, és ottmaradnom velük. De nekünk is félnünk kell-e azért, mert mások félnek? Ha bízom Istenben azért, hogy lehetővé teszi számunkra ezeket az épületeket, akkor most bízom Istenben azért is, hogy megőrzi őket. Szeretném, ha megalapozódnátok ebben a bizalomban. A hitünknek valódi alapra van szüksége, ha ezek a légitámadások hónapokig eltartanak. Tudunk-e bízni Benne, hogy megcselekszi a lehetetlent, ugyanúgy, mint ahogy a finanszírozás kérdésében teszi?”

„Egyedül attól félek, hogy esetleg nem ismerem föl Isten akaratát. Sokan félnek a következményektől. Ebben a kérdésben nagyon világosan kell fogalmaznom, mert Isten azt mondja: »Ha a következményektől félsz, ne gyere hozzám védelemért«. Nagy különbség van a következményektől való önös félelem és aközött, hogy azért szeretnénk Isten oltalmát, mert elvégzendő feladatunk van az Ő számára. Tényleg győzedelmeskedtünk-e?”

A Howells által említett óvóhely, ahová azt mondja, elvihetné a gyermekeket, arra a kötelezettségére utalt, hogy menedéket biztosít az akkoriban mintegy háromszáz nappali tagozatos diák számára. De a többi diákkal és a misszionáriusok gyermekeivel kapcsolatban, akik összesen mintegy hatvanan voltak (akik a szeminárium családjához tartoztak), az Úr azt mondta, hogy se óvóhelyre, se gázálarcra nincs szükségük (de mindenki teljesen szabadon élhetett bármelyikkel, ha akarta). Isten pedig teljes mértékben igazolta Howells helytállását a háború alatt azzal, hogy nem engedte, hogy egyetlen bomba is érinthesse a szeminárium területét, habár a város, stratégiai fontosságú kikötőjével együtt, igen súlyos légitámadásoknak volt kitéve. De nézzük tovább a napló feljegyzéseit:

Szeptember 3. *Egy súlyos éjszakai légitámadás után:* „Biztos vagyok benne, hogy az Úr azért vitt ma be a városba, hogy megláthassam, milyen az, amikor körülbelül kétmillió font értékben válnak épületek a földdel egyenlővé. Arra gondoltam: »Megérte vajon megvenni Penllergaert, ha azzal is ez történik? Megéri vajon terheket hordozni és vállalni a szenvedést a Királyságért?« Megláthattam, mivé lehetnek ezek az épületek, ha Isten nem oltalmazza meg őket. Azon kaptam magam, hogy ugyanúgy imádkozom a városért, mint előző este a szemináriumért”.

Szeptember 4. „Nagyon súlyossá válhat a helyzet az országban a légicsapások miatt. Soha korábban nem éltünk még ilyet. Az a fontos, hogy megtudjuk, hol van ebben Isten. Amikor minden éjjel veszély fenyeget, sokáig eltart megbizonyosodni afelől, hogy Isten oltalma alatt állunk. Elmondhatjuk-e, hogy biztonságban vagyunk a légitámadások alatt? Mondta ezt Isten nekünk? Mert lehet, hogy úgy próbáljuk Isten Igéjét használni, hogy az Ő ereje nincs ott mögötte. Ha Isten meg akar szabadítani minket ettől a pokoltól, akkor némi erőnek kell felszabadulnia. Hacsak nem vagyunk biztosak a saját győzelmünkben, soha nem leszünk képesek az ország megszabadulásáért imádkozni. Újra és újra megkötöttük az ördögöt, és remélem, hogy ismét meg fogjuk tenni, amikor eljön Isten ideje ebben a háborúban.”

Szeptember 7. „Hány ember szívét markolta meg a légitámadások miatti félelem? Ha el tudjátok hinni, hogy megszabadultatok a pokoltól, miért nem tudjátok elhinni, hogy megszabadultatok a légitámadásoktól? Mindig találok valamit, ami egész napra örömet ad nekem, és a mai örömöm az, hogy Isten oltalma alatt állunk. De ha nem bízunk Benne igazán, hogyan tudjuk dicsérni Őt? Ez a békesség, amelyet a Szabadító ad, nem művi dolog. Ez olyan mély, hogy még az ördög sem zavarhatja meg. Amíg bármi zaklatottság vagy félelem van bennünk, nem tudjuk meghallani a Szellem dolgait. Szemernyi félelmet sem vihetünk be Isten jelenlétébe.”

Szeptember 8., 9:00: Nemzeti imnap. „Hazánkban csak külső vallásosság van, népünk se nem hideg, se nem forró, mint a laodiceai gyülekezet. Térítse Isten vissza a nemzetet! Egyetlen okunk a magasztalásra az, hogy az ellenség nem tudta megszállni az országunkat.”

A déli istentiszteleti alkalmon, amikor Howells éppen beszélni kezdett, német repülőgépek húztak el fölöttük. Lent a mezőn eldördültek a légvédelmi ágyúk, és felharsant a sziréna, ő azonban folytatta a beszédet, és „a gyülekezetet teljesen rabul ejtette”. Ez volt az a pont, amikor a védelemért való imádság terhe és az elmúlt néhány nap kérdőjelei magasztalásba és bizonyosságba váltottak át. Megkapták a győzelem teljes bizonyosságát, és ez Rees Howells szavaiból is kicseng: „Micsoda győzelem! Akik a Szellemben vannak, látják, hogy ez győzelem, mert Ő hitet talált bennünk. Micsoda öröm! Micsoda magasztalás! Isten valószínűleg nem adna hitet a háborús győzelemre, míg előbb a személyes győzelmet meg nem szereztük.” Az istentisztelet éppen véget ért, amikor a veszély elmúltát jelző sziréna megszólalt. „A halál legyőztetett, mondjátok el örömmel, ti hívek” – énekelték záróénekként.

Ugyanazon a napon a délutáni alkalmon Howells kifejtette: „Most már nyomtatásba is adhatnám, hogy az ördög itt nem teheti rá a kezét senkire sem. Nem szükséges tovább imádkoznunk. Amikor hiszel, abbahagyod az imádkozást. Soha korábban nem éltünk meg ilyen győzelmet, hogy pontosan úgy folytattunk mindent, mintha nem lenne háború. Hogyan is szerezhettünk volna győzelmet a világnak, ha nem hittünk volna először mi magunk? Nem bízhatunk semmiben, csak a hívő imádságban. Ó, ahogy a Szent Szellem leszállt ránk ma délelőtt az úrvacsorai istentiszteleten, és kijelentette nekünk az Ő győzelmét!”

Szeptember 9. „A Szent Szellem olyan hitet talált, mely megegyezik azzal, amit Ő tenni szándékozik. Vigyázzatok, hogy higgyetek! A hit a legkényesebb dolog, amire csak gondolni lehet. Olyan, mint a pára; könnyen elszalaszthatjuk. A győzelem tegnap délelőtt megtörtént, és ha nem láttátok, lehet, hogy sosem fogjátok meglátni. Innentől fogva az Úr vezetheti ezt a harcot, de korábban a hit nélkül nem tehetné ezt meg.”

Szeptember 10. „Mi van, ha az imanapon imádságok milliói szálltak föl, és közben senki sem hitt? A vasárnapi győzelem után nagy szabadságunk van imádkozni, hogy Isten valóban leszámoljon a nácikban rejlő ördöggel, és vessen véget ennek a gonosz rendszernek. Az imádságunk Londonért az, hogy Isten most fordítsa meg a helyzetet, és mentse az életeket. Kétségtelen, hogy az ellenség gúnyt űz a múlt vasárnapi nemzeti imanapból.”

Szeptember 11., amikor az angliai csata London és Dél-Anglia fölött a leghevesebb volt: „Nagyon sok helyet bombáztak Londonban, még a Buckingham Palota is kapott találatot. Rámnehezedett, hogy imádkozzunk a királyért és a királynéért, és hiszem, hogy imádságunk meghallgatásra talál. Most csak figyelem, Isten hogyan ragadja meg az ellenséget.”

Szeptember 12. „Tegnap este azért imádkoztunk, hogy az Úr védje meg Londont, és hogy az ellenségnek ne sikerüljön áttörnie, és Isten meghallgatta az imát. Hacsak Isten nem tudja megfékezni és megkötni ezt az ördögöt, egyetlen ember sincs biztonságban. Ha védelmet kaptunk az épületeink számára, miért ne kaphatnánk védelmet az országnak? Milyen csodálatos napok ezek!”

Szeptember 14. „Mivel hittünk, Isten tudtukra adta, mi fog következni. Minden teremtménynek hallania kell az evangéliumot; a zsidóknak vissza kell szerezniük Palesztinát; és a Szabadítónak vissza kell jönnie.”

Churchill háborús emlékirataiban szeptember 15-ét nevezi meg a légi háború „döntő dátumának”. Elmondja, hogyan kereste föl a RAF (a Királyi Légierő) műveleti szobáját azon a napon, és nézte végig az ellenséges repülőosztagok beözönlését, valamint, hogy a mieink hogyan szálltak föl, hogy szembeszálljanak velük. Eljött a pillanat, amikor végül megkérdezte a légimarsallt: „Milyen egyéb tartalékunk van még?” „Nincs semmilyen”, felelte a légimarsall, és elmondta később, hogy Churchill tekintete mennyire elkomorult. „Nos, volt is rá okom”, teszi hozzá a miniszterelnök az emlékirataiban. Eltelt még öt perc, és egyszer csak „úgy tűnt, hogy az ellenség visszafordul. Az asztalon lévő korongok elmozdulása a német bombázók és vadászgépek folyamatos észak felé tartó haladását mutatta. Újabb támadásnak nem volt jele. Még tíz perc múlva pedig a művelet véget ért.”

Semmilyen látható oka nem volt annak, hogy miért fordult vissza a Luftwaffe éppen akkor, amikor a győzelem már a markukban volt. De mi tudjuk, miért.

A háború után Lord Dowding légi főmarsall, a vadászrepülő-parancsnokság feje az angliai csatában, ezt a sokatmondó megjegyzést tette: „Még a csata közben is napról napra szembetűnő volt, mennyi külső segítség érkezik; a végén pedig az volt az érzésünk, hogy valamilyen különleges isteni beavatkozás történt, mely megváltoztatta az események láncolatát, amik egyébként bekövetkeztek volna.”

Fordítás:

[Hitünk célja – "Állhatatosságokkal nyeritek meg majd a lelketeket." \(Lk 21,19\) \(wordpress.com\)](https://www.wordpress.com)